

Ze jagen stormen na,
maar er hangt meer in de lucht

DOOR WEER EN WIND

CHELSEA CURTO

Door weer en wind

Chelsea Curto

Door weer en wind

Vertaling Jacodine van de Velde

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789020559576
ISBN e-book 9789020559583
ISBN audiobook 9789020563047
NUR 340

© 2026 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

© 2026 Chelsea Curto
Oorspronkelijk gepubliceerd onder de titel *In Stormy Weather* door
Atria, een imprint van Simon & Schuster, LLC., Verenigde Staten.
Deze uitgave kwam tot stand dankzij bemiddeling van William Morris
Endeavor Entertainment, LLC, Verenigde Staten.

Vertaling Jacodine van de Velde
Omslagontwerp en -illustratie Brittany Keller
Nederlandse omslagbewerking Liesbeth Thomas, t4design

www.zomerenkeuning.nl
www.authorchelseacurto.com

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan.
Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar
gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch,
door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved, including those for text and data mining, AI
training and similar technologies. No part of this publication may be
reproduced, stored in a retrieval system or transmitted, in any form
or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or
otherwise, without the prior written permission of the publisher.

Uitgeverij Zomer & Keuning vindt het belangrijk om op milieuvrien-
delijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan.
Voor de papieren editie van deze titel is daarom gebruikgemaakt van
papier waarvan zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft
geleid.

Voor zomerliefhebbers die eindeloze zons-
ondergangen najagen en voor degenen die niet op-
geven, ook niet als het moeilijk wordt.

Kijk eens hoever we zijn gekomen.

Juni

1

Quincy

Fuck het universum, dat zo nodig moet proberen me een toontje lager te laten zingen.

Van alle prestaties die ik in mijn eenendertig jaar op deze planeet heb vergaard, is een spontaan berichtje van iemand die als ‘Restaurant Prutser’ in mijn telefoon staat vermeld er daar niet een van.

Mijn ochtend is compleet naar de knoppen, wat jammer is. Het ging net zo lekker.

De regen kan ik wel aan. Ik kijk ernaar uit, naar het begin van de zomer met zijn onweerstormen, die in deze tijd van het jaar onvermijdelijk zijn in Florida. Wat ik niet aan kan, zijn de dickpics die me nog voor zeven uur ’s ochtends ongevraagd worden toegestuurd.

Ze zijn een wrede reminder aan waarom ik het kleine beetje vrije tijd dat ik heb thuis besteed, ver uit de buurt van het geslacht dat – letterlijk – de ballen heeft om mijn dag te verknallen nog voordat ik mijn portie cafeïne heb gehad.

Een misdaad, als je het mij vraagt, en ik doe wat ieder normaal persoon zou doen nadat ze overrompeld wordt door teleurstellende pornografische foto’s van een net zo teleurstellende man: ik vul een beschadigde mok met een gewelddadige hoeveelheid koffie, trek een oversized T-shirt aan dat tot over mijn knieën valt en stap vervolgens, met twee verschillende sokken die tot halverwege mijn kuiten komen, de veranda op om plaats te nemen op de houten

schommelstoel die in de hoek hangt. Daar geef ik het bericht van Prutser een duimpje omlaag om een deuk in zijn ego te slaan.

Bevrijd van de penishel en een stap dichterbij het midden van technologie ontsnapt me een zucht als ik opkijk naar de lucht. Wolken in dreigende tinten grijs verschijnen aan de horizon. Een glimlach vanuit een tomeloze verrukking volgt als de wind stevig begint te waaien.

Ik was altijd al gelukkiger buiten, het meisje dat opgroeide met grond onder haar nagels en grasvlekken op haar knieën. Een voorliefde voor regen en open velden in plaats van vierbaanssnellwegen.

Ik ben dol op eind mei en de zinderende hitte van juni in Florida. Ik snak naar de benauwde vochtigheidsgraad van half juli en kijk uit naar het plakkerige, ondraaglijke augustus als de lucht verandert in een heerlijke lome waas. Zo'n verstikkende, die je omklemt en nooit meer laat gaan.

Ik zou willen dat ik hier voor altijd kon blijven. Vereeuwigd als een zomermeisje met gebruide huid, sproetjes en een helderheid die ik niet lijk te kunnen vinden als de herfstmaanden op de kalender verschijnen.

‘Quin.’

Ik glimlach als ik mijn naam hoor en kijk over mijn schouder richting de vertrouwde stem die uit het huis naast het mijne komt. ‘Goedemorgen zonnestraaltje.’

‘Het is veel te vroeg om zo vrolijk te zijn.’ Harlow Whitaker steekt haar hoofd uit het keukenraam en werpt een blik mijn kant op. ‘Je mag dan lekker enthousiast reageren, ik kan vanaf hier de wallen onder je ogen zien.’

‘Mooi. Balanceren op het randje van tot op het bot uitgeput zijn en een complete burn-out is precies waar ik voor ga.’

‘Het is waardeloos om een dertiger te zijn. Te veel achteruitgang. Te weinig orgasmes. Wacht even. Ik kom eraan.’

Het raam gaat dicht.

Een oude hordeur slaat tegen het hout.

Schoenen schuifelen over beton.

Ik knipper met mijn ogen en Harlow, met rood haar, lange benen en half gestrikte Doc Martens, loopt het trapje van mijn veranda op.

‘Hoi,’ zeg ik.

‘Fijne 1 juni, Quin.’ Ze zet een feesthoedje op mijn hoofd en tikt op mijn neus. ‘En een fijn orkaanseizoen gewenst.’

‘Ik wist niet dat we het dit jaar vierden.’ Ik trek aan het elastiekje onder mijn kin en krimp ineen als het tegen mijn keel schiet. ‘Staat het er zo slecht voor dat we feesthoedjes nodig hebben?’

‘Jij bent de wetenschapper.’ Ze gaat naast me zitten en geeuwt. Een hand met een half dozijn verschillende bloemen erop getatoeëerd bedekt haar mond. ‘Staat de wereld niet in brand?’

‘Eh, technisch gezien? Zonnevlammen kunnen hier op aarde geomagnetische stormen veroorzaken en –’ Ik stop met praten om een slok van mijn koffie te nemen en glimlach tegen de rand van de mok. ‘Nog niet in brand, maar zeg nooit nooit. Het jaar 2500 wordt waarschijnlijk een ramp.’

‘Wat heb je gisteravond gedaan?’

‘O, je weet wel.’ Ik wapper met mijn hand en haal mijn schouders op. ‘Niets bijzonders.’

‘Als je me gaat vertellen dat je bent opgebleven om de klok naar twaalf uur te zien kruipen en het orkaanseizoen bent gestart alsof het oudjaarsavond is, ga ik teleurgesteld in je zijn. Je moet eens wat leuks doen.’

‘Ik doe genoeg leuke dingen én ik heb een leven dat niet om werk draait.’

Harlow trekt een wenkbrauw op om me erop te wijzen dat ik uit mijn nek klets.

Ik kreun. ‘Oké, prima. Dat is een leugen, maar ik ben niet opgebleven om de kalender om te slaan naar juni. Ik heb e-mails beantwoord en ben vroeg naar bed gegaan. Er was een bericht van

een jongen die in Colorado op een ranch woont. Zijn vader neemt hem mee naar de grens van hun land om naar de stormwolken te kijken, en hij vertelde me dat hij ze allemaal kan identificeren.' Ik lach als ik eraan terugdenk. Ik was op mijn negende precies zo. Betoverd door de wind en de manier waarop de temperatuur zakt vlak voordat het gaat regenen. *Twister* kijken op de videorecorder van mijn ouders tot de videoband versleten was, waarna ik op mijn fiets naar Blockbuster reed om er nog een te huren. 'Het was schattig.'

'Oké, dat is wel een acceptabele reden om thuis te blijven.' Haar been stoot tegen het mijne, waardoor de zoom van haar overall omhoog kruipt over haar dijen. Vlak boven haar knie heeft ze een tattoo van twee kersjes. Ernaast eentje van een stapel boeken. 'Hoe gaat het met de show? Ik heb het gemist je op mijn computerscherm te zien.'

'We zijn weer terug bij het dagelijks livestreamen van filmpjes, godzijdank. De lente is saai, niet genoeg om over te praten,' zeg ik, doelend op The Rainy Day Show, mijn socialmedia-account dat draait om het weer. 'De National Oceanic and Atmospheric Administration voorspelt een paar actieve maanden met drieëntwintig benoemde stormen, elf orkanen en zes daarvan zijn zware. Ik ga het druk krijgen.'

'Precies zoals je graag wilt. Je hebt een hekel aan stilzitten.'

'Ik kan me niet herinneren wanneer ik voor het laatst een dag vrij heb genomen.' Ik vouw mijn handen om de mok. 'Ik had gisteravond nog iets bijzonders.'

'Anders dan het communiceren met je penvriend?' Harlow schuift dichterbij. 'Heb je toch weer een datingapp gedownload? Eindelijk je diploma ingelijst zodat die internettrollen kunnen zien dat je bevoegd bent om over meteorologie en atmosferische wetenschappen te praten en niet zomaar wat uit je nek lult?'

'Dat zal ik ergens in het komende halfjaar nog weleens doen.' Ik laat een stilte vallen, genietend van het nieuws dat ik op het punt

sta met haar te delen. 'Ik heb een miljoen volgers op Instagram.'

'O mijn gód.' Harlow stort zich op me en slaat haar armen om mijn nek om me een knuffel te geven. Er klotst een golf koffie op de veranda, maar het valt niet mee me daar druk om te maken als ze me zo strak omhelst. Als ze zo lacht en me het gevoel geeft belangrijk te zijn. 'Daar streef je al eeuwen naar.'

'Sinds ik zeven jaar geleden met de show begon.'

'Is dat het eerste platform waar je een miljoen volgers hebt gehaald?'

'Ja. Als ik alle socialmediaplatforms bij elkaar optel, heb ik meer dan twee miljoen volgers, maar Instagram is het enige waar ik er een miljoen heb en...' Ik laat mijn stem wegsterven en haal onze ledematen uit de knoop. 'Het is fijn om te zien dat mijn harde werk wordt beloond.'

'Je hebt er kneiterhard voor gewerkt.' Ze snift en veegt onder haar oog langs. 'Verdomme nog aan toe, zeg.'

'Harlow Whitaker, huil je nou? Ik geloof dat de wereld vergaat.'

'Ik ben zo af en toe best in staat een béétje emotie te tonen,' zegt ze met een mep tegen mijn arm. 'Ik ben zo trots op je, Quincy Phillips Monroe. Je bent een vrouw die hoge ogen gooit in de bèta-wereld. Je jaagt je dromen na. Het is zo leuk om dat te zien.'

'Ik ben ook de ontvanger van middelmatige dickpics voor zonsopkomst. Waarschijnlijk is dat het belangrijkste onderdeel van mijn cv. Vooral aangezien ik de naam van die kerel niet eens weet.'

'Pardon?' Harlow trekt haar neus op, het perfecte toonbeeld van walging. 'Ik zou willen dat ik het fucking lef van een man had. Kun je je voorstellen dat je in de toiletten van de Starbucks gewoon je broek naar beneden trekt om een foto van je ballen te nemen omdat je denkt dat een vrouw die wil zien? Geloof me, dat willen we niet.'

'Het is traumatiserend, dat kan ik je vertellen.' Ik trek mijn benen tegen mijn borst en laat mijn kin op mijn knie rusten. 'Los van de

piemels, soms kan ik niet geloven dat dit mijn leven is. Ik had nooit gedacht dat een paar filmpjes waarin ik vertel over wat een onweersstorm veroorzaakt viraal zouden gaan en...’ Ik gebaar naar het huis in Craftsman-stijl achter me. Het luik van het woonkamerraam hangt los en heb ik nog niet gerepareerd. Rechts van de voordeur staat een plant in een pot met een barst erin doordat ik hem vorige zomer heb laten vallen. Een huis met de nodige gebreken, ja, en een leven vol met lessen en fouten, maar wel iets wat ik helemaal zelf heb bereikt. ‘... dat het tot dit zou leiden.’

En met ‘dit’ bedoel ik het leven dat ik voor mezelf heb opgebouwd door weercontent te creëren dat me een salaris van zes cijfers per jaar oplevert. Er is nauwelijks een moment waarin ik rustig aan kan doen, kan uitrusten of iets anders kan doen dan focussen op mijn werk, maar je zult me nooit horen klagen.

Ik ben gelukkig en het leven is goed.

Van juni tot november breng ik mijn dagen door met het uitzenden van video’s voor mensen die over de hele wereld naar mijn show kijken. Ik interview digitaal directeuren van noodhulporganisaties in verschillende staten in het zuidoosten, check oceanografische data en houd lagedrukgebieden in de gaten die zich vormen in de Atlantische Oceaan en de Golf van Mexico.

Vrouwen wordt geleerd hun prestaties voor zichzelf te houden. Niet op te scheppen over hun triomfen, uit angst te luidruchtig en te brutaal te zijn, maar ik ben verdomd goed in wat ik doe. In een werkveld vol mannen die de behoefte voelen om neerslagcycli uit te leggen aan een vrouw die is gepromoveerd, ben ik niet bang om mijn talent uit te spreken.

‘Het heeft tot dit geleid omdat je ongelooflijk bent.’ Harlow pikt mijn koffie in en neemt een slok. ‘Je verdient elke gram succes die je hebt bereikt. Kom vanavond langs bij The Hideout. Dan bestellen we kaassticks en vieren we de eerste dag van het seizoen. Waarschijnlijk kan ik wel ergens een dipsaus opduiken.’

‘Hoe wist je dat dubieuze bevroren snacks die in de magnetron worden gestopt de weg naar mijn hart waren?’

‘We zijn al sinds de brugklas bevriend. Je zit voor de rest van je leven aan me vast, Quin.’

‘Als ik dan toch voor de rest van mijn leven aan je vastzit, mag ik je nog een geheimpje verklappen?’

‘Altijd.’

Ik wrijf met mijn duim over mijn onderlip. Een zweem van een glimlach vormt zich als ik terugdenk aan afgelopen donderdagavond, toen ik met een fles Cabernet onder mijn arm door mijn woonkamer ijsbeerde. Als ik denk aan de twee glazen wijn die ik achteroversloeg voordat ik het sollicitatieformulier invulde voor de baan van mijn dromen, maar waar ik nooit de moed voor had gehad om ervoor te gaan, en de opwindende daarna volgende.

‘Ik heb gesolliciteerd bij de National Weather Service,’ zeg ik, en ik schiet in de lach als Harlow me aangaapt. ‘Zo reageerde ik ook.’

‘Doe normaal. Je hebt het al over de National Weather Service zolang we bevriend zijn.’

‘Ik heb het eindelijk gedaan.’ Zelfbewustzijn schiet door me heen en ik laat mijn kin zakken. Een beetje verlegen. Heel trots. ‘Ik wilde de kans wagen en het is nu of nooit. Mijn carrière zit in de lift. Ik heb een naam opgebouwd zonder middelen of financiering van anderen. Bedenk eens wat ik zou kunnen doen voor een organisatie waarvan het de taak is om gedurende extreme weersomstandigheden informatie uit te zenden aan het publiek. Eerder voelde de timing nooit juist en ik heb altijd smoesjes verzonnen waarom ik er niet voor zou gaan. Vorige week... Ik weet het niet, Har. Dit klinkt zo verdomd triest, dus lach me niet uit. Maar op een gegeven moment keek ik uit het raam, ik zag de blauwe lucht en dacht: ik heb een doel buitenom het creëren van content, dus ik moet het gewoon doen. Bij de NWS kan ik dat doel bereiken. Dus deed ik het. Ietwat aangeschoten mijn cv met begeleidende brief opsturen

was misschien niet mijn beste idee ooit, maar ze zijn de deur uit en ik zie wel wat er gebeurt.’

‘O Quin, wat spannend! Nu moet je echt bij The Hideout langskomen. Vergeet die kaassticks. We trekken een fles champagne open, schat.’

Ik laat mijn hoofd op haar schouder rusten. Boven ons klinkt gerommel van de donder. De wolken breken. Regen valt op het pad dat naar mijn veranda leidt en ik onderdruk een grijns.

‘Beste zomer ooit,’ mompel ik.

'JIJ EN IK? WIJ ZIJN ONVERMIJDELIJK, LIEVERD.'

Quincy heeft een PhD in atmosfeerwetenschappen, is de host van een succesvol onlineweerprogramma en heeft een miljoen volgers op haar meteorologie-Instagram. In een door mannen gedomineerde wereld behoort ze inmiddels tot de absolute top. Als haar droombaan op haar pad komt, lijkt niets haar te kunnen stoppen. Maar dan is daar nog Sebastian Dunn...

Sebastian is de broer van Quincy's beste vriendin en al jaren haar grootste academische rivaal. Als populaire weerman uit New York City weet hij alle harten voor zich te winnen. Behalve dat van Quincy...

Tijdens een bloedhete zomer en een recordbrekend orkaan-seizoen in Florida worden Sebastian en Quincy gedwongen om tijd met elkaar door te brengen. Ze moeten oude vetes opzijzetten om op de stormen te jagen – en te overleven. Maar durven ze ook de storm die tussen hen woedt te trotseren?

CHELSEA CURTO is de *New York Times*-bestsellerauteur van de populaire D.C. Stars-serie. In *Door weer en wind* neemt ze lezers mee in een zinderende romance tussen twee rivaliserende meteorologen.

ZOMER & KEUNING

ISBN 978 90 2055 957 6 NUR 340

9 789020 559576 >

www.zomerenkeuning.nl